

Η Χ. Μύλλερ είναι από τους σπουδαιότερους σύγχρονους γερμανόφωνους συγγραφείς, κάτοχος του Βραβείου Νόμπελ Λογοτεχνίας (2009). Έγραψε πρόσφατα μια σοκαριστική προειδοποίηση για τη Δύση - για την παραφροσύνη που έχει καταλάβει τμήματα των δυτικών κοινωνιών από τότε που η Χαμάς επιτέθηκε στο Ισραήλ.

1.

Έγιναν τέρατα

Στις περισσότερες αναφορές για τον πόλεμο στη Γάζα ο πόλεμος δεν ξεκινά από εκεί που ξεκίνησε. Ο πόλεμος δεν άρχισε στη Γάζα. Ο πόλεμος ξεκίνησε στις 7 Οκτωβρίου 2023, ακριβώς πενήντα χρόνια μετά από την εισβολή της Αιγύπτου και της Συρίας στο Ισραήλ. Παλαιστίνιοι τρομοκράτες της Χαμάς διέπραξαν μια αδιανόητη ανθρωποσφαγή στο Ισραήλ. Βιντεοσκοπήσαν τους εαυτούς τους σαν να ήταν ήρωες και πανηγύρισαν για το αιματοκύλισμα. Οι νικητήριοι πανηγυρισμοί συνεχίστηκαν στη Γάζα, όπου οι τρομοκράτες έσυραν τους βάνουσα κακοποιημένους ομήρους και τους παρουσίασαν ως λάφυρα πολέμου στον περιχαρή παλαιστινιακό πληθυσμό. Αυτή η μακάβρια ικανοποίηση έφτασε ως το Βερολίνο. Στο Νοϊκέλν [την πιο ήπρ συνοικία του Βερολίνου] γιόρτασαν το γεγονός με χορούς στους δρόμους και η παλαιστινιακή οργάνωση Σαμιντούν μοίρασε γλυκά. Το Ίντερνετ βούιξε από περιχαρή σχόλια.

Περισσότεροι από 1.200 άνθρωποι πέθαναν στη σφαγή. Ύστερα από βασανιστήρια, ακρωτηριασμούς και βιασμούς, 239 άτομα απήχθησαν. Αυτή η σφαγή[1] της Χαμάς συνιστά πλήρη εκτροχιασμό από τον πολιτισμό. Υπάρχει μια αρχαϊκή φρίκη σε αυτή τη δίψα για αίμα που δεν θεωρούσα πλέον δυνατή στις μέρες μας. Αυτή η σφαγή έχει το μοτίβο της εξόντωσης μέσω πογκρόμ, ένα μοτίβο που οι Εβραίοι γνωρίζουν εδώ και αιώνες. Αυτός είναι ο λόγος που ολόκληρη η χώρα τραυματίστηκε ψυχικά, επειδή ο σκοπός της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ ήταν η προστασία των Ισραηλιτών από τέτοια πογκρόμ. Και ως τις 7 Οκτωβρίου θεωρούσαν ότι η χώρα τους ήταν προστατευμένη. Έστω κι αν η Χαμάς κάθεται στον σβέρκο του κράτους του Ισραήλ από το 1987. Το Καταστατικό της Χαμάς[2] [1988] διακηρύσσει απερίφραστα ότι ο στόχος ήταν η καταστροφή των Εβραίων και ότι «Ο θάνατος για χάρη του Αλλάχ είναι η πιο υψηλή επιθυμία του[ς]».[3]

Μολονότι έκτοτε έχουν γίνει αλλαγές στο Καταστατικό, είναι σαφές πως τίποτε δεν έχει αλλάξει στη νοοτροπία: η καταστροφή των Εβραίων και η καταστροφή του Ισραήλ παραμένουν στόχος και διακαής επιθυμία της Χαμάς. Είναι ακριβώς όπως στο Ιράν. Στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν η καταστροφή των Εβραίων αποτελεί επίσης κρατικό δόγμα από την ίδρυσή της, δηλαδή από το 1979.

Όταν μιλάμε για την τρομοκρατία της Χαμάς πρέπει πάντοτε να συμπεριλαμβάνουμε το Ιράν στη συζήτηση. Και οι δύο διαπνέονται από τις ίδιες αρχές, γι' αυτό και ο Μεγάλος Αδελφός Ιράν χρηματοδοτεί, οπλίζει και έχει κάνει τον μικρό αδερφό Χαμάς πρωτοπαλικάρο του. Και οι δύο αποτελούν αμείλικτες δικτατορίες. Και ασφαλώς γνωρίζουμε πως όλοι οι δικτάτορες γίνονται πιο ακραίοι όσο περισσότερο κυβερνούν. Σήμερα, η κυβέρνηση του Ιράν αποτελείται αποκλειστικά από σκληροπυρηνικούς. Το κράτος των μουλάδων, με τους Φρουρούς της Επανάστασης, είναι μια αδίστακτη στρατιωτική δικτατορία με επεκτατικές τάσεις. Η θρησκεία δεν είναι τίποτε παραπάνω από καμουφλάζ, ένας «φερετζές». Πολιτικό Ισλάμ σημαίνει περιφρόνηση για την ανθρωπιά, δημόσια μαστιγώματα, θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις στο όνομα του Αλλάχ. Το Ιράν έχει εμμονή με τον πόλεμο, αλλά ταυτόχρονα υποκρίνεται ότι δεν φτιάχνει πυρηνικά όπλα, αν και ο ιδρυτής τής αυτοαποκαλούμενης θεοκρατίας, ο Αγιατολάχ Χομείνι, εξέδωσε ένα θρησκευτικό διάταγμα, μια φετβά που δήλωνε ότι τα πυρηνικά όπλα δεν συνάδουν με τον Ισλαμισμό.

Το 2002, διεθνείς επιθεωρητές είχαν ήδη αποκαλύψει στοιχεία για ένα μυστικό πρόγραμμα πυρηνικών όπλων στο Ιράν. Ένας Ρώσος κλήθηκε να κατασκευάσει τη βόμβα. Ο ειδικός από το σοβιετικό ερευνητικό πυρηνικό πρόγραμμα εργάστηκε στο Ιράν για χρόνια. Φαίνεται ότι το Ιράν επιδιώκει να επιτύχει πυρηνική αποτροπή, ακολουθώντας το παράδειγμα της Βόρειας Κορέας - κι αυτή η σκέψη είναι τρομακτική. Ιδίως για το Ισραήλ, αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο.

Η εμμονή των μουλάδων και της Χαμάς με τον πόλεμο είναι τόσο κυρίαρχη που -όσον αφορά την εξολόθρευση των Εβραίων- υπερβαίνει ακόμη και το θρησκευτικό σχίσμα Σιιτών και Σουνιτών. Όλα τα υπόλοιπα υπάγονται σε αυτή την εμμονή με τον πόλεμο. Ο πληθυσμός εγκαταλείπεται εσκεμμένα στη φτώχεια, ενώ ταυτόχρονα ο πλούτος της ηγεσίας της Χαμάς αυξάνεται ανυπολόγιστα - στο Κατάρ, ο Ισμαήλ Χανίγια λέγεται ότι έχει δισεκατομμύρια στη διάθεσή του. Και η περιφρόνηση για τον άνθρωπο δεν έχει όρια. Για τον πληθυσμό δεν μένει σχεδόν τίποτα πέρα απ' το να μεταβληθούν σε μάρτυρες. Στρατός και θρησκεία ως όργανα επιτήρησης χωρίς στεγανά. Δεν υπάρχει κυριολεκτικά ο παραμικρός χώρος για αντίθετες απόψεις εντός της παλαιστινιακής πολιτικής στη Γάζα.[4] Η Χαμάς έχει εκδώσει όλα τα άλλα πολιτικά ρεύματα από τη Λωρίδα της Γάζας[5] με απίστευτη βανουσιότητα. Ύστερα από την απόσυρση του Ισραήλ από τη Λωρίδα της Γάζας[6] το 2007, μέλη της Φατάχ πετάχτηκαν από την ταράτσα ενός δεκαπενταώροφου κτιρίου προς παραδειγματισμό.

2.

Τα δικά μας συναισθήματα είναι το ισχυρότερο όπλο τους

Έτσι η Χαμάς πήρε τον έλεγχο ολόκληρης της Λωρίδας της Γάζας[7] και εγκαθίδρυσε αμαχητί μια δικτατορία. Αμαχητί επειδή οποιοσδήποτε την αμφισβητεί δεν ζει για πολύ. Αντί κοινωνικού δικτύου για τον πληθυσμό, η Χαμάς κατασκεύασε ένα δίκτυο από σήραγγες κάτω από τα πόδια των Παλαιστινίων. Ακόμη και κάτω από νοσοκομεία, σχολεία και νηπιαγωγεία που χρηματοδοτούνται από τη διεθνή κοινότητα. Η Γάζα είναι ένας στρατώνας, ένα βαθύ κράτος αντισημιτικής αντίστασης. Ένα κράτος ολοκληρωμένο κι ωστόσο αόρατο. Στο Ιράν υπάρχει ένα ρητό: «Το Ισραήλ χρειάζεται τα όπλα του για να προστατέψει τον λαό του. Και η Χαμάς χρειάζεται τον λαό της για να προστατέψει τα όπλα της».

Αυτό το ρητό είναι η συντομότερη περιγραφή του διλήμματος ότι στη Γάζα δεν μπορείς να ξεχωρίσεις το πολιτικό στοιχείο

από το στρατιωτικό. Κι αυτό δεν ισχύει μόνο για τα κτίρια, αλλά και για το προσωπικό μέσα σ' αυτά. Ο Ισραηλινός στρατός εξωθήθηκε σε αυτή την παγίδα στην απάντησή του στην 7η Οκτωβρίου. Δεν παρασύρθηκε, εξωθήθηκε. Εξωθήθηκε να υπερασπιστεί τον εαυτό του και να αυτοενοχοποιηθεί, καταστρέφοντας τις υποδομές με όλα τα άμαχα θύματα. Και ακριβώς αυτό το αναπόφευκτο ποθούσε και εκμεταλλεύεται η Χαμάς. Έκτοτε, με αυτό κατευθύνει τις ειδήσεις που φτάνουν στον κόσμο. Το θέαμα του πόνου μάς συγκλονίζει καθημερινά. Όμως κανένας πολεμικός ανταποκριτής δεν μπορεί να εργαστεί χωρίς εξάρτηση από τη Γάζα. Η Χαμάς ελέγχει την επιλογή των εικόνων που θα προβληθούν ενορχηστρώνοντας έτσι τα συναισθήματά μας. Τα συναισθήματά μας είναι το ισχυρότερο όπλο τους εναντίον του Ισραήλ. Και μάλιστα, μέσω της επιλογής των εικόνων, κατορθώνει να παρουσιάσει τον εαυτό της ως τον μοναδικό υπερασπιστή των Παλαιστινίων. Αυτός ο κυνικός υπολογισμός έχει αποδώσει καρπούς.

3.

Ganz normale Männer (Εντελώς φυσιολογικοί άνθρωποι)

Από τις 7 Οκτωβρίου σκέφτομαι ξανά και ξανά ένα βιβλίο για τη ναζιστική περίοδο, το βιβλίο *Ganz normale Männer (Εντελώς φυσιολογικοί άνθρωποι)* του Κρίστοφερ Ρ. Μπράουνινγκ.^[8] Που περιγράφει τον αφανισμό των εβραϊκών χωριών στην Πολωνία από το Εφεδρικό Αστυνομικό Τάγμα 101, τον καιρό που οι μεγάλοι θάλαμοι αερίων και τα κρεματόρια του Άουσβιτς δεν υπήρχαν ακόμη. Θυμίζει τη δίψα για αίμα των τρομοκρατών της Χαμάς στο μουσικό φεστιβάλ και στα κιμπούτς. Μέσα σε μία μόλις μέρα τον Ιούλιο του 1942, οι 1.500 Εβραίοι κάτοικοι του χωριού Γιόζεφσφολντ σφαγιάστηκαν. Παιδιά και βρέφη τουφεκίστηκαν στον δρόμο μπροστά από τα σπίτια τους, οι γέροι και οι άρρωστοι στα κρεβάτια τους. Όλοι οι υπόλοιποι οδηγήθηκαν στο κοντινό δάσος, όπου τους ανάγκασαν να γδυθούν και να συρθούν στο έδαφος. Αφού τους χλεύασαν και τους βασάνιζαν, μετά τους τουφέκισαν και τους παράτησαν στο ματωμένο δάσος. Αυτή η μαζική δολοφονία έγινε με τρόπο διστακτικό.

Το βιβλίο λέγεται *Ganz normale Männer (Εντελώς φυσιολογικοί άνθρωποι)* επειδή αυτό το εφεδρικό αστυνομικό τάγμα δεν το αποτελούσαν άνδρες των Ες-Ες ή της Βέρμαχτ, αλλά πολίτες που δεν θεωρούνταν πλέον ικανοί για στρατιωτική υπηρεσία λόγω προχωρημένης ηλικίας. Προέρχονταν από εντελώς συνηθισμένα επαγγέλματα και μεταβλήθηκαν σε τέρατα. Μόλις το 1962 έγινε η δίκη για αυτό το έγκλημα πολέμου. Τα πρακτικά της δίκης δείχνουν ότι κάποιος από τους εν λόγω άντρες «έκαναν πολύ γούστο με όλα αυτά». Ο σαδισμός έφτασε σε τέτοιο σημείο που ένας νεόνυμφος λοχαγός έφερε τη σύζυγό του στις σφαγές για να γιορτάσουν τον μήνα του μέλιτος. Κατόπιν το αιματοκύλισμα συνεχίστηκε και σε άλλα χωριά. Και η γυναικεία σουλατσάριζε με το λευκό νυφικό που είχε φέρει μαζί της, ανάμεσα στους Εβραίους που είχαν συγκεντρωθεί σαν τα πρόβατα στην πλατεία της αγοράς. Δεν ήταν η μοναδική σύζυγος που της επιτράπηκε να παραβρεθεί. Στα έγγραφα της δίκης, η σύζυγος ενός υπολοχαγού λέει: «Ένα πρωί καθόμουν με τον σύζυγό μου στον κήπο του καταλύματός του και παίρναμε πρωινό, όταν ένας απλός άνθρωπος από τη διμοιρία του μας πλησίασε, στάθηκε προσοχή και δήλωσε: "Κύριε υπολοχαγέ, δεν έχω φάει ακόμα πρωινό!". Όταν ο σύζυγός μου τον κοίταξε ερωτηματικά, του εξήγησε: "Δεν έχω σκοτώσει ακόμη ούτε έναν Εβραίο"».

4.

Δεν συνειδητοποιούν πια την ελευθερία τους

Είναι σωστό να σκεφτόμαστε τις ναζιστικές σφαγές την 7η Οκτωβρίου; Νομίζω ότι είναι, επειδή η ίδια η Χαμάς ήθελε να επικαλεστεί την ανάμνηση του Ολοκαυτώματος. Και ήθελε να δείξει ότι το Κράτος του Ισραήλ δεν αποτελεί πλέον εγγύηση για την επιβίωση των Εβραίων. Ότι το κράτος τους είναι μια οφθαλμαπάτη που δεν θα τους σώσει. Η λογική μάς απαγορεύει να αναφέρουμε τη λέξη Ολοκαύτωμα. Γιατί να το απαγορεύει όμως; Επειδή τα συναισθήματα που έχουμε δεν μπορούν να αποφύγουν αυτή την σφύζουσα ομοιότητα.

Κι έπειτα υπάρχει και κάτι άλλο που μου περνάει από το μυαλό και μου θυμίζει τους Ναζί: το κόκκινο τρίγωνο της παλαιστινιακής σημαίας. Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν το σύμβολο των κομμουνιστών κρατουμένων. Σήμερα; Σήμερα εμφανίζεται ξανά σε βίντεο της Χαμάς^[9] και σε προσόψεις κτιρίων στο Βερολίνο. Στα βίντεο χρησιμοποιείται ως κάλεσμα σε θανάτωση. Στις προσόψεις σημαδεύει στόχους προς επίθεση. Ένα μεγάλο κόκκινο τρίγωνο δεσπόζει πάνω από την είσοδο του κλαμπ techno «About Blank». Επί χρόνια Σύροι πρόσφυγες και γκέι Ισραηλινοί χόρευαν εκεί, πράγμα αυτονόητο. Μα τώρα πια τίποτα δεν είναι αυτονόητο. Τώρα το κόκκινο τρίγωνο ουρλιάζει πάνω από την είσοδο. Ένας ρέιβερ που η εβραϊκή του οικογένεια προέρχεται από τη Λιβύη και το Μαρόκο λέει σήμερα: «Το πολιτικό κλίμα ξυπνά όλους τους δαίμονες. Για τη Δεξιά, εμείς οι Εβραίοι δεν είμαστε αρκετά λευκοί για την Αριστερά, παραείμαστε λευκοί». Το μίσος για τους Εβραίους έχει ριζώσει στη νυχτερινή ζωή του Βερολίνου. Μετά την 7η Οκτωβρίου ο κόσμος των βερολινέζικων κλαμπ κυριολεκτικά δειλίασε. Παρότι 364 νέοι άνθρωποι, ρέιβερ σαν εκείνους, σφαγιάστηκαν σε ένα φεστιβάλ techno μουσικής, ο σύλλογος των κλαμπ δεν το σχολίασε παρά μόνο αρκετές μέρες αργότερα. Αλλά ακόμη κι αυτό ήταν μια επιδερμική άσκηση, αφού ο αντισημιτισμός και η Χαμάς δεν αναφέρθηκαν καν.

Η γερμανόφωνη Ρουμάννα συγγραφέας Χέρτα Μύλλερ σε συνέντευξη τύπου, 25η Διεθνής Έκθεση Βιβλίου της Γκουαδαλαχάρα του Μεξικού, 25 Νοεμβρίου 2011. © EPA / Jose Mendez / ΑΠΕ-ΜΠΕ

Έζησα για περισσότερα από τριάντα χρόνια σε μια δικτατορία [Τσαουσέσκου]. Κι όταν ήρθα στη Δυτική Ευρώπη δεν μπορούσα να φανταστώ ότι η δημοκρατία θα μπορούσε ποτέ να αμφισβητηθεί με τέτοιο τρόπο. Νόμιζα ότι σε μια δικτατορία οι άνθρωποι υφίστανται συστηματικά πλύση εγκεφάλου. Και ότι στις δημοκρατίες οι άνθρωποι μαθαίνουν να σκέφτονται αυτόνομα επειδή το άτομο μετράει. Σε αντίθεση με τη δικτατορία, όπου η ανεξάρτητη σκέψη απαγορεύεται και η εξαναγκασμένη συλλογικότητα ντρεσάρει τους ανθρώπους. Και όπου το μεμονωμένο άτομο δεν είναι μέλος της

συλλογικότητας, αλλά εχθρός. Έχω συγκλονιστεί που νέοι άνθρωποι, φοιτητές στη Δύση, βρίσκονται σε τέτοια σύγχυση που δεν έχουν πια επίγνωση της ελευθερίας τους. Που έχουν καταπώς φαίνεται χάσει την ικανότητα να ξεχωρίζουν τη δημοκρατία από τη δικτατορία.

Είναι παράλογο που ομοφυλόφιλα και κουήρ άτομα, για παράδειγμα, διαδηλώνουν υπέρ της Χαμάς – όπως έκαναν στο Βερολίνο στις 4 Νοεμβρίου. Δεν είναι μυστικό ότι όχι μόνο η Χαμάς, αλλά και ολόκληρη η παλαιστινιακή κουλτούρα, απεχθάνεται και τιμωρεί τα LGBTQ άτομα. Και μόνο η σημαία με το ουράνιο τόξο είναι αδιανόητη στη Λωρίδα της Γάζας. Οι κυρώσεις της Χαμάς για τους γκέι κυμαίνονται από τουλάχιστον εκατό βουρδουλιές έως τη θανατική ποινή. Σε δημοσκόπηση του 2014 στα Παλαιστινιακά Εδάφη, το 99% των ερωτηθέντων απάντησαν ότι η ομοφυλοφιλία είναι ηθικά απαράδεκτη. Μπορείτε επίσης να ακολουθήσετε σατιρική προσέγγιση, όπως κάνει ο μπλόγκερ Ντέιβιντ Λέδεργουντ στο «X»: να κατεβαίνεις σε διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης ως κουήρ άτομο είναι σαν να κατεβαίνεις σε διαδήλωση υπέρ του Kentucky Fried Chicken όντας κότα.

Αναρωτιέμαι επίσης αν οι φοιτητές σε πολλά αμερικανικά πανεπιστήμια [\[10\]](#) ξέρουν τι κάνουν όταν φωνάζουν στις διαδηλώσεις «Είμαστε η Χαμάς» ή ακόμη «Αγαπημένη Χαμάς, βομβάρδισε το Τελ Αβίβ!» ή «Πίσω στο 1948». Είναι ακόμη αθώο ή σαφώς βλακώδες; Ωστόσο η μαζική σφαγή της 7ης Οκτωβρίου δεν αναφέρεται πλέον σε αυτές τις διαδηλώσεις. Και είναι ακόμη πιο εξοργιστικό όταν η 7η Οκτωβρίου ερμηνεύεται μάλιστα ως ένα γεγονός στημένο από το Ισραήλ. Ή όταν δεν ακούγεται ούτε μία λέξη που να απαιτεί την απελευθέρωση των ομήρων. Όταν, απεναντίας, ο πόλεμος του Ισραήλ στη Γάζα παρουσιάζεται ως ένας αυθαίρετος πόλεμος κατάκτησης και εξόντωσης από μια αποικιοκρατική δύναμη.

Άραγε οι νέοι βλέπουν μόνο βιντεάκια στο TikTok; Στο μεταξύ, οι όροι *ακόλουθος*, *ινφλουένσερ*, *ακτιβιστής*, δεν μου φαίνονται πλέον ακίνδυνοι. Αυτές οι κομψές ιντερνετικές λέξεις είναι σοβαρές. Προϋπήρχαν όλες του Ίντερνετ. Τις μεταφράζω πίσω στον χρόνο. Και ξαφνικά γίνονται άκαμπτες σαν λαμαρίνα και υπερβολικά διαιυγείς. Επειδή έξω από το διαδίκτυο σημαίνουν οπαδοί, παράγοντες επιρροής, ακτιβιστές. Σαν να αντλήθηκαν από εκπαιδευτήρια κάποιας φασιστικής ή κομμουνιστικής δικτατορίας. Η ελαστικότητά τους είναι άλλωστε μια ψευδαίσθηση. Επειδή τυχαίνει να γνωρίζω ότι οι λέξεις κάνουν αυτό που λένε. Προωθούν τον ομοφοβισμό και την υπακοή στη μάζα και απαλλάσσουν τα άτομα από το να αναλάβουν την ευθύνη για αυτό που κάνει η ομάδα.

Δεν θα εκπλαγώ αν μάθω ότι κάποιοι από τους διαδηλωτές ήταν φοιτητές οι οποίοι, μόλις πριν από λίγους μήνες, διαδήλωναν κατά της καταπίεσης [\[11\]](#) στο Ιράν με το σύνθημα «Γυναίκες-Ζωή-Ελευθερία». Με τρομάζει που οι ίδιοι διαδηλωτές σήμερα δείχνουν αλληλεγγύη στη Χαμάς. Μου φαίνεται ότι πλέον δεν κατανοούν την αβυσσαλέα αντίφαση του περιεχομένου. Και αναρωτιέμαι γιατί δεν νοιάζονται που η Χαμάς δεν θα επέτρεπε την παραμικρή διαδήλωση για κανένα δικαίωμα των γυναικών. Και που [οι «μαχητές» της] περιέφεραν σαν λάφυρα πολέμου στις 7 Οκτωβρίου τις γυναίκες που βίασαν.

Στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον οι διαδηλωτές παίζουν το ομαδικό παιχνίδι «Λαϊκό Δικαστήριο» για διασκέδαση. Εκπρόσωποι του Πανεπιστημίου δικάζονται για αστείο. Ακολουθούν οι ετυμηγορίες και όλοι κραυγάζουν εν χορώ «Στην κρεμάλα!» ή «Στην γκιλοτίνα!». Ακούγονται χειροκροτήματα και γέλια και βαφτίζουν τον χώρο όπου έχουν κατασκηνώσει «Πλατεία Μαρτύρων». Με τη μορφή χάπενινγκ, τιμούν τη συλλογική τους ηλιθιότητα με τη συνείδηση καθαρή. Είναι να αναρωτιέται κανείς τι διδάσκεται στα πανεπιστήμια σήμερα.

Μου φαίνεται ότι από τις 7 Οκτωβρίου ο αντισημιτισμός έχει εξαπλωθεί σαν συλλογικό κροτάλισμα των δαχτύλων, ωσάν η Χαμάς να είναι ο ινφλουένσερ και οι φοιτητές οι ακόλουθοι. Στον μιντιακό κόσμο των ινφλουένσερ και των ακολούθων τους μόνο τα γρήγορα κλικ των βίντεο μετράνε. Το πετάρισμα των βλεφαρίδων, η αξιοποίηση των έντονων συναισθημάτων. Πιάνει εδώ το ίδιο κόλπο όπως και στις διαφημίσεις.

Είναι άραγε η επιρρέπεια των μαζών ο λόγος για τις καταστροφές του εικοστού αιώνα, που παίρνει νέα τροπή; Το περίπλοκο περιεχόμενο, οι λεπτές αποχρώσεις, τα συμφραζόμενα και οι αντιφάσεις, οι συμβιβασμοί, όλα αυτά είναι ξένα στον κόσμο των μίντια.

Αυτό είναι επίσης έκδηλο σε ένα ηλίθιο κάλεσμα από ακτιβιστές του διαδικτύου κατά του Διεθνούς Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους του Ομπερχάουζεν. Πρόκειται για το αρχαιότερο φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους στον κόσμο που φέτος γιορτάζει τα εβδομήντα του χρόνια. Πολλοί σπουδαίοι κινηματογραφιστές ξεκίνησαν από εδώ την καριέρα τους με πρώιμα έργα. Ο Μίλος Φόρμαν, ο Ρόμαν Πολάνσκι, ο Μάρτιν Σκορσέζε, ο Ίσταν Σάμπο και η Ανιές Βαρντά. Δύο εβδομάδες μετά τους πανηγυρισμούς της Χαμάς στους δρόμους του Βερολίνου, ο διευθυντής του φεστιβάλ Λαρς Χένρικ Γκας έγραψε: «Μισό εκατομμύριο άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους τον Μάρτιο του 2022 για να διαδηλώσουν κατά της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία. Αυτό ήταν σημαντικό. Παρακαλώ επιτρέψτε μας τώρα να στείλουμε ένα εξίσου δυνατό μήνυμα. Να δείξουμε στον κόσμο ότι οι φίλοι της Χαμάς στο Νοϊκέλν και όσοι μισούν τους Εβραίους είναι μειοψηφία. Ελάτε! Σας παρακαλούμε!».

Αυτό πυροδότησε εχθρικές αντιδράσεις στο Ίντερνετ. Μια ανώνυμη ομάδα τον κατηγορήσε για δαιμονοποίηση της αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή απελευθέρωση. Η ομάδα τον διαβεβαίωσε ότι θα «ενθάρρυνε» τη διεθνή κινηματογραφική κοινότητα να αναθεωρήσει τη συμμετοχή της στο φεστιβάλ. Ήταν ένα συγκαλυμμένο κάλεσμα σε μπόϊκοτάζ, το οποίο πολλοί κινηματογραφιστές ακολούθησαν και ακύρωσαν τη συμμετοχή τους. Ο Λαρς Χένρικ Γκας δικαίως λέει ότι αυτή τη στιγμή βιώνουμε μια οπισθοδρόμηση στον πολιτικό διάλογο. Αντί για πολιτική σκέψη κυριαρχεί μια εσωτεριστική αντίληψη της πολιτικής. Πίσω της βρίσκεται μια επιθυμία για συνέπεια και η πίεση για κομφορμισμό. Και στον χώρο της τέχνης έχει γίνει αδύνατη η διαφοροποίηση της προάσπισης του δικαιώματος του Ισραήλ να υπάρχει και της ταυτόχρονης άσκησης κριτικής στην κυβέρνησή του.

Πορεία των *Queers for Palestine* ένα μήνα μετά τη βάρβαρη επίθεση της 7ης Οκτωβρίου στη Νέα Υόρκη, 12 Νοεμβρίου 2023. Κουήρ διαδηλωτές συμπαραστέκονται στους «μαχητές» της «αγαπημένης τους Χαμάς», κρατώντας πλακάτ με συνθήματα όπως «Τρανσέξουαλ κατά του απαρτχάιντ»! © Syndi Pilar / SHUTTERSTOCK

Γι' αυτό δεν περνάει καν σαν σκέψη μήπως η παγκόσμια κατακραυγή για τους πολλούς νεκρούς και την οδύνη στη Γάζα μπορεί να είναι μέρος της στρατηγικής[12] της Χαμάς. Κωφεύει και κλείνει τα μάτια στην οδύνη του λαού της. Διότι για ποιον άλλο λόγο θα έκανε επίθεση στο συνοριακό πέρασμα Κερέμ Σαλόμ όπου φτάνει η περισσότερη ανθρωπιστική βοήθεια; Ή για ποιον άλλο λόγο θα χτυπούσε το εργοτάξιο ενός προσωρινού λιμανιού όπου θα έφτανε σύντομα ανθρωπιστική βοήθεια; Δεν έχουμε ακούσει ούτε μία λέξη συμπόνιας για τον λαό της Γάζας από τον κύριο Σινουάρ και τον κύριο Χανίγια. Και αντί για επιθυμία για ειρήνη ακούγονται μόνο μαξιμαλιστικά αιτήματα τα οποία γνωρίζουν ότι δεν μπορεί να ικανοποιήσει το Ισραήλ. Η Χαμάς ποντάρει σε έναν διαρκή πόλεμο με το Ισραήλ. Αυτή θα ήταν η καλύτερη εγγύηση της συνέχισης της ύπαρξής της. Η Χαμάς ελπίζει επίσης να απομονώσει διεθνώς το Ισραήλ, πάση θυσία.

Στο μυθιστόρημα του Τόμας Μαν *Δόκτωρ Φάουστους*, ο Εθνικοσοσιαλισμός λέγεται ότι έκανε «καθετί το γερμανικό μισητό στον κόσμο». Έχω την εντύπωση ότι η στρατηγική της Χαμάς και των υποστηρικτών της είναι να κάνει καθετί ισραηλινό, και ως εκ τούτου οτιδήποτε εβραϊκό, μισητό στον κόσμο. Η Χαμάς θέλει να διατηρήσει τον αντισημιτισμό ως μόνιμη παγκόσμια διάθεση. Αυτός είναι ο λόγος που θέλει επίσης να επανερμηνεύσει το Ολοκαύτωμα. Οι ναζιστικές διώξεις και η φυγή στην Παλαιστίνη τίθενται επίσης υπό αμφισβήτηση. Και, εντέλει, το δικαίωμα του Ισραήλ στην ύπαρξη. Αυτή η χειραγώγηση φτάνει στο σημείο να ισχυρίζεται ότι η υπόμνηση του Γερμανικού Ολοκαυτώματος λειτουργεί μόνο ως πολιτιστικό όπλο για τη νομιμοποίηση του Δυτικού-λευκού «προγράμματος εποικισμού» του Ισραήλ. Τέτοιες ανιστόρητες και κυνικές αντιστροφές της σχέσης θύτη-θύματος έχουν σκοπό να εμποδίσουν οποιαδήποτε διαφοροποίηση μεταξύ Ολοκαυτώματος και αποικιοκρατίας. Με όλα αυτά τα σημεία κατασκευάσματα, το Ισραήλ δεν εκλαμβάνεται πλέον ως η μοναδική δημοκρατία στη Μέση Ανατολή, αλλά ως αποικιοκρατικό πρότυπο κράτους. Και ως αιώνιος επιτιθέμενος, εναντίον του οποίου το τυφλό μίσος είναι δικαιολογημένο. Ακόμη και η επιθυμία για την καταστροφή του.

Ο Εβραίος ποιητής Γεχούντα Αμιχάι λέει ότι ένα ερωτικό ποίημα στα εβραϊκά είναι πάντοτε ένα ποίημα για τον πόλεμο. Συχνά είναι ένα ποίημα για πόλεμο εν μέσω πολέμου. Το ποίημά του «Ιερουσαλήμ 1973» θυμίζει τον πόλεμο του Γιόμ Κιπούρ:

*Θλιμμένοι άντρες κουβαλούν τη μνήμη
των αγαπημένων στο σακίδιό τους, στις πλαϊνές τους τσέπες
στις φυσιγγιοθήκες, στους σάκους των ψυχών τους,
σε βαριές φουσαλίδες ονειρών κάτω από τα μάτια τους.*

Το 1969 που ο Πάουλ Τσέλαν επισκέφθηκε το Ισραήλ, ο Αμιχάι μετέφρασε ποιήματά του και τα απήγγειλε στα Εβραϊκά. Εκεί συναντήθηκαν οι δύο επιζώντες του Ολοκαυτώματος. Ο Γεχούντα Αμιχάι λεγόταν Λούντβιχ Πφίφφερ (Ludwig Pfeuffer) όταν έφυγαν οι γονείς του από το Βύρτσμπουργκ.

Η επίσκεψη στο Ισραήλ συγκίνησε τον Τσέλαν. Συνάντησε συμμαθητές από το Τσέρνοβιτς της Ρουμανίας που, σε αντίθεση με τους δολοφονημένους γονείς του, κατόρθωσαν να διαφύγουν στην Παλαιστίνη. Ο Πάουλ Τσέλαν έγραψε στον Γεχούντα Αμιχάι μετά την επίσκεψή του και λίγο πριν τον θάνατό του στον Σηκουάνα: «Αγαπητέ Γεχούντα Αμιχάι, επέτρεψέ μου να επαναλάβω τα λόγια που ήρθαν αυθόρμητα στα χείλη μου κατά τη συζήτησή μας: Δεν μπορώ να φανταστώ τον κόσμο χωρίς το Ισραήλ· ούτε θέλω να τον φανταστώ χωρίς το Ισραήλ».

© 2024 HERTA MÜLLER

— Μετάφραση: Νίνα Μπούρη

Επιμέλεια: Χ. Ε. Μαραβέλιας